

הנידפים

מאת ירון אדלשטיין

הדמויות:

אבות – משורר. מגיש פינת חדשות מזג האוויר בערוץ 51

דודו – מנהל דסק החדשות בערוץ 51

צליל – דיילת אוויר מבוגרת

ז'יל – צלם אמנותי בינלאומי

נור – סוכנת ביטוח, נשואה לאיגי

איגי – אספן בולים, נשוי לנור

אבישג – מטפלת במגע, נשואה לצ'רלי

צ'רלי – קוסם ימי הולדת, נשוי לאבישג

ליידי – כלבה בוקסרית זקנה, שייכת לדודו

מערכה ראשונה

תמונה 1 - קולאז'

(אבות בדירתו, מחזיק מחברת שירים, מצלם את עצמו בטלפון)

היי, מה שלומכם? ברוכים הבאים ל-"אבות המהומה". למי שמצטרף אלי בפעם הראשונה – אני אבות. אני כותב שירה מאז שהייתי ילד, וכבר אז זכיתי בתחרויות, פרסים, פרסומים, כמו שאומרים - ילד פלא. אבל חבל לבזבז זמן בדיבורי פרוזה, בואו נתמקד בשירה עצמה. היום אני אקרא לכם סונטה, פרי עטי. אין לה שם, רק מספר, כמו אצל שייקספיר. סונטה מספר 7...

(ז'יל וצ'ליל עושים סקס בתא שירותים במטוס מניו יורק לתל אביב. מדי פעם

המטוס רועד ומקפיץ אותם מצד לצד)

ז'יל: ...ומשם, אני, ממשיך, כן, לטורונטו, כן! יש! פתיחה! רטרו-ספקטיבה, שלי, אם תרצי, לבוא, אה! אני אסדר לך, אה, כניסה, כן, או!, יש, פתיחה, בחודש, הבא, כן, בוונקובר, אה! כן! רוצה??

צ'ליל: מה??

ז'יל: פתיחה!

צ'ליל: הא!!

ז'יל: בוונקובר??

צ'ליל: כן!

ז'יל: או טורונטו?

צ'ליל: כן!

ז'יל: כן מה?

צליל: הא!

ז'יל: הו!!

צליל: כן...

ז'יל: בטורונטו?

צליל: כן!

ז'יל: או וונקובר?

צליל: כן!

ז'יל: לא הבנתי!

צליל: לא!

ז'יל: את לא באה?

צליל: כן!

ז'יל: את באה?

צליל: כן!

ז'יל: הא!

צליל: הא!

ז'יל: לאן??

צליל: כן! אה! כן! אה!!....

(הדירה של אבישג וצ'רלי. אבישג יושבת בישיבת לוטוס על מזרן יוגה ומבצעת תרגילי עיניים מדיטטיביים. צ'רלי נכנס לבוש בבגדי קוסם, עמוס בצידוד להופעה, מחפש משהו בחדר. לבסוף ניגש אל אבישג)

צ'רלי: (לוחש) אבישג? ... שוגי? ... (היא עוצמת עיניים ומהמהמת) קלף, זוג לב,
היה כאן, נעלם. (היא מגבירה את ההמהום) את שומעת אותי? ... את לא
שומעת אותי? ... איפה את? ...

(צ'רלי אובד עצות, נוגע בכתפה של אבישג)

אבישג: צ'רלי אני באמצע תרגול! (קמה, צ'רלי בודק מתחת למזרן. הקלף לא
שם. הם מביטים זה בזה)

אבישג: (חוזרת לתרגל) מתי אתה חוזר הביתה?

צ'רלי: מיד אחרי היומולדת. (שולף פרח מהשרוול ומציע לה)

אבישג: טוב, ביי.

צ'רלי: ביי. (נושף בפרח והוא נעלם)

(דודו וליידי ברכב. דודו נוהג. מתנגן השיר "ארץ חדשה" של שלמה ארצי)

דודו: ארצה ליידי! זה סופי ואל תקשקשי לי בביצה. ארצה! מישהו אחר היה
סוגר עניין כבר לפני שנה. (נוסעים) בסדר, הבנתי את המניפולציה, אין בעיה,
את כמו כל הנקבות. (נוסעים) כן, גם לי קשה, אבל זה הדבר הנכון בשביל
שנינו. את תסתובבי לך בשדה, תריחי קצת פרחים, אדמה, יהיו גם חיות
אחרות, ציפורים, לטאות, אולי תצודי משהו, וכשזה יגמר – זה יגמר. בטבע.
בזרועות של אימא טבע. אלה החיים. (נוסעים) טוב תמשיכי עם המניפולציות.
חבל שאת לא מסוגלת לראות גם את הצד שלי. (נוסעים)

(הדירה של נור ואיגי. איגי ממיין ובוחן בולים בזכוכית מגדלת. נור מקפלת

בגדים של ילד קטן. תוך כדי מדברת בטלפון)

נור: שלום, אני מדברת עם גברת אורלב? שלום, מדברת נור מחברת לונג לייף,
אני רוצה לעניין אותך בפוליסת חיים חדשה... אני מבינה. ויש לך גם ביטוח

בריאות פרטי? ... ותאונות אישיות? ... לא, שריפות אין לנו, לא, אסונות טבע לא
לצערי, רק אסונות פרטיים... אבל אני אשמח לעניין אותך בפוליסה נהדרת
למחלות קשות נדירות שהטיפול בהן לא נכלל בסל התרופות. בטח, כדאי מאד,
יש היום מחלות נדירות בלי סוף. (לפתע מזנקת) איגי!

איגי: (מרים את הראש מהשולחן) מה?

נור: מה אתה עושה פה??

איגי: אני ממיין את הבולים ב...

נור: גידי!

איגי: גידי? ...

נור: (לטלפון) סליחה, אני מיד איתך. (לאיגי) שתיים! צריך לאסוף אותו מהגן!

איגי: אה! (ממהר לצאת)

נור: (לטלפון) אני מתנצלת מאד גברת אורלב... (ניתוק)

(אבות מקליט את עצמו, קורא מתוך מחברת)

אבות: סונטה מספר 12 -

"אדם במותו יותר אחריו

ילד, מורשת או שיר

כל אחד בדרכו ימתח אליו קו

כמו השובל שחילזון משאיר.

הילד ידמה לו בתווי הפנים

תלמידיו יצטטו דברים שאמר

השיר מסוגל גם בעוד אלף שנים

לספר על הלילה הזה, הקר.

אך האדם עצמו, כך או כך, מת

ולא ממש יודע מה וכמה נשאר

מחשבות שעזרו לו את חייו לשאת

תלכנה בדרך כל בשר

שכח מהנצח חבר, שלא יטריד מנוחתך יותר

מוטב תתרכז לרדת במחלף, כי אחרת שנינו שוב נאחר"

(עוצר את ההקלטה ומיד מפעיל אותה ומקשיב לעצמו בדריכות)

תמונה 2

(חדשות ערוץ 51. דודו מראיין את ז'יל. אבות בפינה ממתין לזמן השידור שלו)

ז'יל: תראה דודו, זה הרי לא מקרי שחלק ניכר מהקורפוס היצירתי שלי מושתת על יחסים מורכבים בין אור וצל. אני הרי מתעניין במתח שבין אובייקטים, בניגוד, ביחס, בדומות אל מול השונות, בהשתקפות ההדדית...

דודו: כמובן, כמובן, ואם המצלמה תתקרב, נוכל לראות כמה מהצילומים שמשתתפים בתערוכה החדשה שלך בברלין "War without filters" – מלחמה ללא... פילטרים. הנה כאן – חייל, שוכב על אלונקה, נראה מבוהל...

ז'יל: שים לב לצבעוניות, למונוכרומטיות המדורגת מהכחולים לאפורים וחוזר חלילה.

דודו: בהחלט. וכאן מה אנחנו רואים? שתי גופות... מרוטשות...

ז'יל: הקומפוזיציה, דודו, שים לב, של האובייקטים, משתלבת נפלא במשחק העדין של חשיפת האור, בין הגילוי לכיסוי, בין המואר למוצלל.

דודו: כן. ואחרון, ולא חביב... ראש?

ז'יל: עיגול מושלם. (שתיקה)

דודו: ז'יל אז'ולינו – תודה רבה לך שהגעת לאולפננו הישר משדה התעופה.

ז'יל: תודה לך דודו.

דודו: (פונה למצלמה, עוטה חיוך) ולסיום - האם אפשר כבר להוציא את המטריות מהארון? (מצחקק) אבות, אילו בשורות הבאת לנו?

אבות: (שולף מטריה, מצחקק) אכן דודו, נראה שאפשר להסיר את האבק מהמטריות כי הגשם הראשון עומד לבקר אותנו עוד השבוע.

דודו: (מצחקק) היורה.

אבות: (מצחקק) כן, היורה.

דודו: בימים אלה - טוב שהוא יורה רק גשם! (מסמן תנועה של אקדח, ז'יל נרעד)

אבות: (מצחקק) כן, כן... (מצביע על הולוגרמות של עננים) ובכן, כפי שאנחנו יכולים לראות - משקעים נעים אלינו מכיוון הים, והגשם צפוי לבקר אותנו כבר ביום שני החל משעות הבוקר המוקדמות. הגשם יגבר ביום שלישי והוא גם צפוי לשטוף את האובך הכבד שראינו כאן בימים האחרונים.

דודו: תודה אבות, ותודה גם לכם שהייתם אתנו, חדשות ערוץ 51, שיהיה לכולנו לילה שקט.

(מוסיקת סוף שידור. דודו מסמן לז'יל שיישאר ישוב על הכיסא עד שתסתיים המוסיקה. בסיומה דודו מסמן לז'יל והוא קם ויוצא מהאולפן. אבות פונה לצאת גם כן)

דודו: נקניק. בוא הנה. (אבות ניגש אליו) שמע, אנחנו עומדים לקבל חסות מחברת תרופות, פדי-מל, ואנחנו התחייבנו לייצר בעצמנו תוכן סביב העניין, זה יכול להיות מוטו מסוים, ג'ינגלים, טקסטים...

אבות: לא, לא, אני לא טוב בזה דודו.

דודו: אתה סופר.

אבות: לא, לא...

דודו: בשבילך זה כלום.

אבות: משורר.

דודו: מה?

אבות: אני לא טוב בדברים האלה.

דודו: תקשיב ילד, מי שטוב במילים – טוב במילים. אל תקשקש לי בביצה ואל תמעט ביכולות שלך...

אבות: אני לא ממעיט ב...

דודו: תקשיב לי עכשיו! אל תמעית ביכולות שלך, אל תבלבל לי בשכל ואל תקשקש לי בביצה. שמע, אתה תקבל על זה כסף. עכשיו, המוצר המרכזי שלהם זאת תרופה לצרבת בשם... פילפילור... (מפשפש בכיסים. מוצא פתק) פילי-פלור. תרופה מצוינת. אגב אם יש לך צרבת – נקבל מהם דוגמאות. אני סובל מצרבת, כבר שנה, חרא. שמע, תכתוב על זה כמה משפטים לשדרנים, לרשת, ג'ינגלים, אפילו סיפור קצר, בשבילך, בשביל הנשמה. הא? (אבות מהנהן) ילד טוב. (טופח על גבו) נקניק! אבל ילד טוב.

תמונה 3

(צ'רלי במופע יומולדת מול ילדים בגן הציבורי "לב העיר")

צ'רלי: ילדים, ילדים, לשבת בשקט, ילדים, הקסם הזה לא עובד אם יש רעש, פשוט לא עובד אם יש רעש... נכון... ככה... בשקט הוא יכול לעבוד. מה יש לי ביד? נכון – הכובע שלי, ומה יש לנו כאן? ... יונה! לא להיבהל ילדים, זאת יונה חברותית ונחמדה, ואפילו יש לה שם, קוראים לה לזלי. שלום לזלי היונה. תגידו שלום ללזלי. ועכשיו נשים את לזלי בכובע... הופ, רגע אחד... הופ... טוב, לזלי לא כל כך רוצה להיכנס לכובע... רגע אחד... והנה... הנה לזלי נכנסה לכובע... לא, היא לא רוצה. טוב, אז לזלי תנוח בינתיים כאן בצד... ילדים, ילדים, אני מבקש, גם הקסם הבא עובד רק כשיש שקט... לא, לא להרביץ, אסור להרביץ במופע קסמים, אני מבקש... לא... להפסיק תיכף ומיד להרביץ... טוב, מי רוצה לראות איך פרח משפריץ מים? אתם רוצים? אני לא שומע, אתם רוצים? יפה מאד... איפה... רגע אחד... טוב, מי לקח את הפרח? ילדים, אני מבקש שמי שלקח את הפרח שהיה ליד המזוודה שיחזיר לי אותו מיד. היה פרח בתוך עציץ ממש כאן ליד המזוודה והוא נעלם. אז בבקשה, הילד או הילדה שלקחו את הפרח האדום בעציץ שיחזיר לי אותו כי אחרת אני לא אוכל להמשיך להראות לכם קסמים. (הרעש גובר) טוב, אני אמשיך אבל אני מבקש שמיד בסוף המופע מי שלקח את הפרח יחזיר לי אותו...

תמונה 4

(הדירה של אבות. צליל אצלו. הם במיטה, אבות מענג אותה מתחת לסדין,
לפתע מכאיב לה)

צליל: אייאאא!!!

אבות: (מוציא את הראש מהסדין) אני זונה??

צליל: די, אבות, תשכח ממנו...

אבות: הוא צודק! אני זונה!

צליל: זה היה נעים.

אבות: כל הבחירות שלי בחיים היו טעות. כולן. הרגשתי שייצא ממני משהו,
שאני אמציא תרופה, שאני אנהיג מהפכה, שאני אהיה... מישהו. משהו. משורר!
וככה בצניעות אני אחתום על ספרי שירה שלי, וככה בצניעות אני אקבל איזה
פרס, הכול בצניעות, משורר צנוע! ומה אני עושה? עובד בשביל הבוקסר
המטומטם בערוץ שאף אחד לא מכיר... "ירד גשם", "לא ירד גשם", "יפסק
הגשם", "יתחדש הגשם"... אלוהים, מתי כבר ירד המטאוריט??

צליל: מה יש לך??!! (קמה בבת אחת מהמיטה ומתחילה להתלבש. שתיקה)

אבות: את... הולכת?

צליל: טסה.

אבות: לאן?

צליל: מדריד.

אבות: אה.

צליל: ואז פריז.

אבות: זה... לא רחוק.

צליל: ואז ניו יורק.

אבות: אה. (שתיקה) טוב, כשתחזרי אולי אני אבוא אליך פעם אחת.

צליל: בשביל מה?

אבות: אף פעם לא ראיתי איפה את גרה.

צליל: סתם. דירה.

אבות: (מבטו ניצת) דיילת אוויר יפהפייה, קוקטיית, בשלה, גרה בדירה קטנה בלב העיר. בדירה שלה הכול מסודר כמו במטוס, חסכוני כמו במטוס, קטן כמו במטוס: לחמניות קטנות, כריות קטנות, בקבוקונים קטנים, משחת שיניים קטנה... (שולף מחברת ועט וכותב) וכשהלילה יורד היא נשכבת במיטתה ומהדקת חגורת בטיחות...

צליל: (לוקחת את העט ורושמת) אני חושבת להביא ילד.

(שתיקה)

אבות: עם מי?

צליל: לבד.

אבות: אה.

צליל: אלא אם יש לך הצעות.

אבות: הצעות?

צליל: לאבא.

אבות: אה, אני... אחשוב.

צליל: תחשוב.

(לבושה במדי הדיילת. אבות מלווה אותה לדלת)

אתה יודע, לא שאלתי אותך אף פעם אם יש לך מחלות.

אבות: מחלות? ... מה, איידס?

צליל: איידס, הרפס, משהו.

אבות: גם אני לא שאלתי אותך.

צליל: מאוחר מדי. (צוחקת)

אבות: (צוחק) אין לי כלום.

צליל: גם לי. כלום. (יוצאת)

תמונה 5

(הדירה של אבישג. דודו שוכב על הבטן על מזרן טיפולים. אבישג מעניקה לו טיפול במגע)

דודו: תעשי לי את התנוחה שאת עם הרגליים עלי.

אבישג: פסצ'י-מוטן.

דודו: כן, הממותה הזאת, שאת דוחפת עם הרגליים.

(אבישג לוחצת את כפות הרגליים שלה לירכיים של דודו)

אבישג: מה שלום הכלבה שלך לידי?

דודו: זהו... אז מצאתי שדה פתוח, 80 ק"מ צפונית מכאן, ליד יוקנעם, הורדתי אותה מהרכב, נתתי לה חתיכת קבנוס גדולה, יפה, אמרתי לה: זהו מותק. מכאן את ממשיכה לבד. אנחנו לא מתחילים לממן עכשיו וטרינרים, תעשי את זה כמו שצריך - לבד, עם עצמך, כמו שצריך.

אבישג: זה נשמע מאד קשה, להיפרד ככה ממישהו שיקר לך.

דודו: כן, קשה.

אבישג: מישהו שחלקת איתו את החיים. מישהו שאהבת.

דודו: קשה, קשה.

אבישג: כן, ואני מרגישה את הקושי הזה בגוף שלך. בוא נעבור לתנוחת שכיבה על הבטן. (דודו מתהפך) ובוא נדמיין את השדה הזה, הירוק, הפורח, ליד יוקנעם, ונדמיין שהוא נמצא בתוך הגוף שלך, והוא צומח וממלא את כל החדר, מכסה את הקירות, וממשיך אל מעבר לקירות, מכסה את הרחובות המלוכלכים, את הכבישים המטונפים, את כל העיר... וממשיך, פורח, צומח, מכסה את השמיים, את העולם, את כל היקום... (דודו מפליץ)

דודו: סליחה!! (צוחק בקול) סליחה!...

אבישג: זה בסדר, אתה משחרר רעלים. זה מכל האוכל המעובד הזה שאתה אוכל, אמרתי לך.

דודו: תעשי לי בראש.

אבישג: יש לך חסימות אנרגטיות בגב, אתה סוחר הרבה.

דודו: אני לא סוחר כלום כבר הרבה שנים.

אבישג: הנפש שלך סוחרת.

דודו: בסדר, קצת בראש, הנפש אחר כך.

אבישג: (נוגעת לו בראש. הוא עוצם עיניים) אני אוהבת את הקמטים שלך ליד העין. (נוגעת בפנים שלו בעדינות)

דודו: אלה קמטים של ניסיון. הרבה שנים, הרבה מלחמות.

אבישג: (מניעה את האגן של דודו בסיבובים) אנחנו נעורר את הקונדליני. (מתיישבת מאחוריו, מחבקת אותו, נעים יחדיו בסיבובי אגן) תנשום.

דודו: ככה את... עם כל המטופלים שלך?

אבישג: ששש... תנשום.

דודו: אני אוהב...

אבישג: שששש...

דודו: שיאצו.

(חבוקים, נושמים נשימות עמוקות)

תמונה 6

(הגן הציבורי, סמוך להופעת היומולדת. איגי יושב על ספסל, מחזיק בלון הליום של ילדים. אבות חולף על פניו, נושא על כתפו מצלמה)

אבות: איגי?...

איגי: אבות.

אבות: (מחבק אותו) איפה אתה? נעלמת!

איגי: מה? לא, אני...

אבות: אני צוחק.

איגי: אה.

אבות: נו, האישה, הילד, הכול דופק?

איגי: מה? כן, לא, הכול...

אבות: זהו - אישה, ילד - החברים מפוטרים.

איגי: מה? לא, לא, אני...

אבות: אני צוחק.

איגי: אה.

אבות: תאמין לי, הכול שטויות, איגי, הכול החיים האלה, המרדף, הניסיונות, יגידו מה שיגידו הדתיים, הרוחניים, הפילוסופים, אין משמעות לכלום, כלום, איגי, מוות, זה מה שיש. פשוט נורא, אתה הולך לקראת סוף מוחלט, לפניו אתה תסבול ממחלות ומכאבים ומאימה, אימה איגי, וגם עד אז – כשאתה עדיין בריא, מה זה? מתח, לחץ, דאגות, כישלונות, אנשים קקה, אגואיסטים, דואגים רק לתחת של עצמם, אז באיזשהו רגע אתה נהנה? כמה אתה כבר נהנה? כמה זה ביחס לכל הזמן שאתה סובל? אולי חמישה אחוזים, אל תגיד לי שלא, איגי, אני מכיר אותך מכיתה א', אצלי זה אפילו פחות, לא, אתה יותר מסכן, לא

משנה, וגם כשאתה נהנה, מה זה בעצם? הסחת דעת מהמוות. מזה אתה נהנה. אתה מנשק מישהי, שוכב איתה, אז אתה שוכח שההורים שלך ימותו, יגססו וימותו, אולי גם בדרך אלצהיימר, שזה נראה לי עדיף, אני הייתי מוכן עכשיו לשכוח מי אני, בעצם לא, לא משנה, אתה שוחה בים? הרוח נעימה? הגלים מלטפים אותך? בתחת שלי. אתה בסך הכול הצלחת לדחוק לרגע אחד את הידיעה שמחר יבוא אליך איזה רופא אנטיפית, תקבל איזו תוצאה של בדיקת מעבדה, סרטן, סתימה בלב... הילד שלך - צוחק, הלב נמס, מתוק כזה, כן? לא בציניות, באמת מתוק, הלב נמס, אז מה? שכחת לרגע שכל העולם הזה זאת חתיכת חרא אחת גדולה? ילדים אחרים מתפוצצים, עוברים עינויים, ישנים בזבל, לא דימוי, איגי, ישנים בתוך פח זבל, ראיתי אחד כזה בהודו, צילמתי, ומלחמות, הפצצות מהאוויר, ובעלי חיים? עזוב, אושוויץ, תראה סרטונים, לא משנה, אז שכחת מכל זה לרגע ונהנית מהילד שלך במקום להרגיש אשם, אז מה? עזוב איגי, כל החיים האלה הם בסך הכול גלים של התקרבות והתרחקות מההכרה במוות... (לפתע משתתק, מבטו ניצת) זה דימוי טוב. (שולף פנקס ורושם) מה איתך?

איגי: א-אני?

אבות: (רושם) כן, אתה רק חולב אותי, ספר משהו.

איגי: (במאמץ רב) נור ואני...

אבות: מה? מתגרשים??...

איגי: מה?? לא, לא...

אבות: אה, אז מה? (חוזר לכתוב)

איגי: אנחנו... ככה... (בכאב) רחוקים. היא כועסת... יש דברים... (כל מילה נולדת במאמץ) לעשות. ואני מנסה, אבל... זה כל הזמן... לא טוב. אה... אז בעצם... זהו. (שתיקה)

אבות: טוב, זה... ככה זה.

איגי: כן.

אבות: מתקרבים, מתרחקים.

איגי: כן.

אבות: נשים.

איגי: כן.

אבות: כן, גם אני רחוק עכשיו מהרבה דברים, אף אחד לא מכיר את השירים שלי, לא יודעים מי אני...

איגי: עוד ידעו, אתה כותב יפה. השירים שלך... מנחמים.

אבות: (נרגש, מחבק את איגי) אני אוהב לדבר איתך, אנחנו צריכים להיפגש יותר. טוב, אני הולך לצלם את השמיים המכוערים האלה ואז לכתוב, אתה נשאר כאן?

איגי: אני מחכה לגידי. (מצביע) הוא ביומולדת.

אבות: (מציץ לעבר ההתקהלות) נראה שהליצן סובל.

איגי: זה קוסם.

אבות: קוסם? ... (מהורהר) היה לי פעם רעיון לסיפור ילדים... על יונה וארנב ששייכים לאיזה קוסם, פעם היא נעלמת, פעם הוא נעלם, לפעמים שניהם, מהשרוול, או מאיזה כובע, או קופסה, נעלמים, חוזרים, נעלמים... ככה כל הזמן, נעלמים וחוזרים...

איגי: ומה קורה?

אבות: הייתה לי רק התחלה. (ממשיך בדרכו. איגי נותר לשבת)

תמונה 7

(צ'רלי במופע היומולדת, עייף ומרוט, על סף דמעות)

צ'רלי: שקט, ילדים... שקט... ועכשיו אני צריך מתנדב או מתנדבת, ילד או ילדה
אמיצים, שהיו רוצים להעלים לכוכב אחר ואז לחזור אלינו. מי רוצה להעלים?
לבקר בכוכבים רחוקים? קדימה, מישהו צריך להתנדב, זה לא כואב, פשוט
נעלמים וחוזרים, אני רוצה לראות ידיים... כן, הנה יד... לא! לא להרביץ, למה
הרבצת לה?... קדימה ילדים, ידיים להתנדבות, לא למכות... אתה! איך קוראים
לך? גידי! מחיאות כפיים לגידי, שקט בבקשה, בוא חמוד, בוא גידי, אתה רואה
את העץ הגדול, תעמוד מאחוריו, יופי, שלא נראה אותך, בדיוק, ותישאר שם...
אני מבקש עכשיו מכולם לעצום עיניים, ולהיות בשקט, הקסם עובד רק אם יש
שקט...

תמונה 8

(עמוסה בסלי קניות, מפספסת אוטובוס, מנסה לתפוס מונית)

נור: (בטלפון) ...את חייבת, חייבת, עם שלושה ילדים קטנים שאחד מהם בחוג
קרטה את לא יכולה להרשות לעצמך פחות מביטוח פציעות ילדים מלא... אם
חס וחלילה מחר הקטן מקבל בחוג בעיטה חזקה בעצם הבריח והלב הקטן שלו
נפגע, חס ושלום, את תהיי אבודה, פשוט אבודה, ואגב גם לגבי הילדה בשחמט
לא הייתי מקלה ראש, הכול יכול לקרות, חס וחלילה הרץ עם השפיץ שלו נכנס
לה לעין ופוגע ברשתית, או חס ושלום, ילד מופרע מתעצבן שהפסיד במשחק
ומכה אותה בראש עם הלוח, שטף דם פנים-גולגולתי, חס וחלילה, את לא רוצה
להיות לבד בזה, את לא רוצה להיות לבד...

תמונה 9

(דודו ואבישג אחרי הטיפול. יושבים זה לצד זה קרובים)

אבישג: ...וככה מצאתי את עצמי בגיל 22 נשואה... בהתחלה התרגשתי מהטקס, מההבטחה, "להיות יחד לנצח"... אבל אחר כך... אתה יודע, קראתי פעם הגדרה יפה לשעמום. להגיד לך אותה? שעמום - זו התשוקה לתשוקה. (פיצוץ עז מבחוץ) מה זה היה?

דודו: פיגוע.

אבישג: באמת?

דודו: (צוחק) פחדנית. (אבישג מפעילה את הטלוויזיה)

אבות: (משדר מהשטח, מבוהל) ואם, אם המצלמה תתקרב, נוכל גם לראות, את הנזק, הנזק הרב שנגרם למבנים הסמוכים...

דודו: הנקניק!

אבות: (משדר) מדובר בפיגוע, כן, ככל הנראה פיגוע התאבדות, ככל הנראה...

אבישג: מי זה?

דודו: הוא – הוא - של הגשם!

אבות: אני הייתי שם, כאן, עם המצלמה, בשביל הגשם, אני אנסה לצלם, הראות מוגבלת בגלל האובך, גם קר, וניתן להבחין בעננים הכבדים, הנמוכים, שתלויים מעל העיר בימים האחרונים...

דודו: אידיוט! מה אתה מבלבל את הביצה על עננים!?

אבישג: (פתאום נחרדת, מחזיקה את דודו) צ'רלי.

תמונה 10 - קולאז'

זירת הפיגוע. צעקות, קריאות, נביחות, אמבולנסים. נור רצה, איגי משתרך
(אחריה)

נור: גידי?! גידי?! איפה אתה?! איפה אתה?! מתוק שלי!! גידי?! איפה אתה?!
איגי: (מתנשף, חיוור, מזיע) נור... נור... נור...

[אבות מראיין את ז'יל]

אבות: נמצא אתנו, אה, אדם, שהיה עד, היה עד לאירוע. (לז'יל) אדוני, תוכל
לתאר לנו בבקשה מה ראית?

ז'יל: (מבוהל, מחזיק במצלמה כמו בנשק) אני חציתי את הכביש, ממש כאן,
ראיתי מישהו הולך מהר, היה לו מעיל ארוך, כמו דם, כמו טוויד, אבל ישן, בצבע
מת, בז', צבע בז', הוא עצר ליד הבית קפה, אחר כך הוא הסתובב, זה היה
נראה לי מוזר, ואז היה הפיצוץ, אור חזק, בוהק, פראי-לימוני, בתוך העיניים...

[ליידי מסתובבת בין האנשים, נובחת חלושות ומייללת, מחפשת את דודו. נור
רצה לכיוונה, איגי אחריה]

נור: גידי?? מתוק שלי?? גידי??...

איגי: זה כלב... נור... זה כלב...

ז'יל: (לאבות שמצלם) ... זה לא יכול להימשך ככה, הממשלה יושבת לה שם,
מנותקת, ואנחנו כאן כמו ברווזים במטווח!...

[צ'רלי פצוע קשה. שוכב על הרצפה בפינת הרחוב]

צ'רלי: הרגליים!... הרגליים!... הרגליים!...

[אבישג ודודו צופים בטלוויזיה]

אבישג: צ'רלי!! (רצה החוצה מהדירה, דודו נותר לבדו)

[צליל על הכביש, במדי הדיילת]

צליל: (בוכה, בטלפון) אני בדרך, חסמו כאן את התנועה, היה פיגוע, אם מישהי תחליף אותי רק לצ'ק-אין אז אני אספיק להמראה, אני בדרך!...

נור: גידי, גידי, מתוק שלי... (נופלת על המדרכה) איפה אתה?.. איפה אתה?...

איגי: נור... המשטרה... אמרתי להם...

נור: (לאיגי) איפה הוא? איפה הוא??

איגי: הוא הלך... הלך... לאיבוד.

סוף מערכה ראשונה

מערכה שנייה (אחרי יומיים)

תמונה 1

(אבות בדירתו, מחזיק מחברת שירים, מצלם את עצמו)

אבות: "אבות המהומה". יומיים לפיגוע הקשה, הפיגוע בו נכחתי, הפיגוע אותו סיקרתי בשידור חי והייתי למעשה הראשון במדינה לדווח עליו ישירות מהשטח. זה לא היה קל. ראיתי את המוות בעיניים, משהו מהילד שבי אבד לעולמים. אבל בתוך כל הקושי יש גם נחמה – אתם – הקהל שלי – כל מי שצפה בסרטונים שהעליתי כאן ביומיים האחרונים, כל מי שנחשף לראשונה לשירה שלי, כל מי שפרגן, שיתף - תודה, אתם מעניקים לי כוח. אז הנה, שיר חדש, גם כן סונטה, שייקספיר מאחוריך, מוקדש לכם - הקהל שלי - סונטה מספר 21...

תמונה 2

(דודו נוהג, לידי במושב האחורי. מהרדיו נשמע "תחת שמי ים תיכון" של שלמה ארצי)

דודו: מבסוטית מה? חושבת שזה משחק? שיש לי זמן כל יומיים לנסוע איתך לחור אחר? את יודעת כמה עולה היום דלק??? (נוסעים) זהו, הפעם אין יותר רחוק מזה. רחוק יותר זה כבר עזה. את רוצה לגמור בעזה?! פיייי... מריחה כמו המוות. (פותח חלון, נוסעים) אין שום היגיון בלהמשיך ולגרור את זה ככה, הבית מסריח, את בקושי זזה, את מקיאה, נופלת מהרגליים, זה מיותר, זה ממילא לא ישתפר, וזה בעיקר עצוב. (שתיקה) אני יודע, את מקשקשת בזנב לפעמים. אבל הרבה פחות. ולאט. אז אל תנפני בזה. (נוסעים)

תמונה 3

(ערב. איגי ונור בדירתם. איגי יושב מול הטלוויזיה. נור יושבת מול מספר רב של עיתונים, מדי פעם גוזרת ידיעה. מהטלוויזיה: "...שני פצועים במצב אנוש, שלושה במצב קשה, ארבעה במצב בינוני, וחמישה פצועים קל. כוחות המשטרה ממשיכים בשעות אלה בחיפושיהם אחר הילד הנעדר ולדברי המפכ"ל החיפושים יתרחבו בשעות הקרובות. עוד לדבריו נבדקת האפשרות שהפיצוץ נגרם כתוצאה מהתלקחות של בלון גז בבית הקפה הסמוך לאירוע. מיד אחרי הפרסומות – דיווחים נוספים על דליפה במפעלים הפטרוכימיים..." (איגי מכבה את הטלוויזיה. שקט)

איגי: מחפשים אותו. אמרו. שהמפכ"ל אמר. (שולף מעטפת בולים) יש בול בשם ג'ני ההפוכה. גם את ג'ני ההפוכה היה קשה למצוא. מאה שנים כבר מחפשים אחריה. כל ג'ני הפוכה עם חותמת שווה היום שלוש מאות אלף דולר. יש עדיין ג'ני הפוכות אבודות, אבל יש גם ג'ני הפוכות שמצאו. (הטלפון של נור מצלצל)
נור: הלו? ... מה? ... לא... לא, אני מצטערת... לא... אין לי ביטוח! (מנתקת)

תמונה 4

(ערב מאוחר. בית חולים במרכז העיר. צ'רלי שוכב במיטה מחובר למכשירים, משותק בכל גופו מלבד עיניו שזזות מדי פעם. אבישג עומדת מעל מיטתו)
אבישג: מה אתה מרגיש? כואב לך? אתה רעב? אי אפשר להאכיל אותך... אני לא מבינה את זה, הרופאים רוצים שתאכל דרך הצינור, מהאף, איזה מן אוכל זה? ... זה לא אוכל. אוכל אוכלים דרך הפה. מהאף נושמים. (מביטה בגניבה לצדדים) יש לי כאן בננה. טעימה. בשלה. אורגנית. אתה תאכל? (מקלפת בננה ומקרבת אותה לפה של צ'רלי) בננה טעימה. ביס קטן. (הוא בוהה ולא מגיב)
אתה לא רוצה? בטוח? ביס קטן. לא? בסדר. זה בסדר. לא בכוח. אוכלים כשרוצים. תאכל כשתרצה. (שתיקה) צ'רלי, אתה שומע אותי? ... אתה לא שומע אותי? ... איפה אתה? ...

תמונה 5

(לפנות ערב. דירתו של ז'יל. כל התריסים מוגפים, הוא נעמד מול הראי)

War without filters is an Avant-garde political exhibition... War
without filters is an extraordinary... war... Guerre... Guerre sans filtres...
Comment vous vous appelez? Je m'appelle Jules. Jules Ajulino!

(דפיקה בדלת)

ז'יל: מי שם?

צליל: (מבחוץ) צליל. (שתיקה) מהטיסה. הדיילת.

(מדברים מבעד לדלת)

ז'יל: מה את עושה כאן?

צליל: איחרתי. לטרמינל.

ז'יל: אז מה?

צליל: זאת פעם ראשונה. אני לא מאחרת אף פעם.

ז'יל: אני אצמין לך מונית, איפה את גרה?

צליל: היה נחמד אז במטוס, זוכר? טורונטו... וונקובר...

ז'יל: אני במיטה.

צליל: אולי תכתוב על זה שיר? או סיפור קצר? על אחת שלא איחרה בחיים
ובכל זאת היא איחרה... לחיים.

ז'יל: (פותח חריץ צר בדלת) אני לא כותב שירים.

צליל: נכון, זה לא אתה.

ז'יל: לא? אני נראה מוזר?

צליל: קשה לראות. חושך.

(ז'יל מושך אותה פנימה. סוגר במהירות את הדלת מאחוריה)

הטיסה הבאה פשוט יוצאת רק בעוד שלושה ימים, ואני... הדירה בשיפוצים.

(ז'יל מושיט לה צילומים)

ז'יל: מה את אומרת? זה לתערוכה חדשה... "War without focus"...

צליל: אני לא ממש רואה...

ז'יל: הן צועקות? התמונות?

צליל: (מתאמצת לראות) הן חזקות, החיילים כאן, כן, הן... צועקות...

ז'יל: תקשיבי! את שומעת צעקות?...

צליל: להקשיב?... (מקרבת את הצילומים לאוזנה)

ז'יל: זהירות! (מושך אותה הצידה בכוח)

צליל: (נחלצת מאחיזתו) ז'יל, תסתכל עלי, זוכר? ניו יורק-תל אביב, דרך ציריך,

צליל. אמרת לי... ביקשת שאני... צחקנו! אתה לא זוכר שצחקנו?

ז'יל: תגעי בי. (היא מושיטה יד לעבר פניו, הוא מכוון אותה אל חזהו)

צליל: דווקא בלב?

ז'יל: הוא... הוא...

צליל: כן.

ז'יל: עדיין?...

צליל: כן.

ז'יל: פועם. (מוביל אותה אל מיטתו)

תמונה 6

(אבות בדירתו)

אבות: (מצלם את עצמו) "אבות המהומה", שידור מיוחד בלייב, אני עונה על שאלות, יש הרבה שאלות, הרבה תגובות, אני אשתדל לענות על כמה שיותר. (מתבונן במסך המחשב) גבי מקרית מלאכי שואל אם פחדתי כששידרתי מהשטח. התשובה היא כן גבי, פחדתי, ובכל זאת שידרתי בקור רוח. אדם אמיץ בעיני הוא לא אדם חסר פחד אלא אדם שמתגבר על הפחד. אני מקווה שעניתי לך על השאלה. (מביט במחשב) מה עוד... ירון מהוד השרון, חרוז, שואל איך זה שהוא לא הכיר את השירים שלי עד היום... אני מציע ירון שתפנה את השאלה הזאת לעצמך, הבלוג שלי קיים כבר יותר מחמש שנים, אם קצת סקרנות היית מכיר. (מביט במחשב) כן... רות, בת 16, כותבת "התרגשתי ובכיתי כשקראתי את השיר המרגש שלך "ימים כלילות", איך זה שאף אחד עדיין לא הלחין אותו?". זאת שאלה מאד... מרגשת, רות. אין לי תשובה, זה באמת... לא נתפס.

תמונה 7

נור: (ניגשת ומניחה ערמת גזרי עיתונים על הבולים של איגי) אני חושבת, איגי, אני חושבת שאני מתחילה להבין, תהיה איתי... בהתחלה אמרו פיגוע, עכשיו אומרים בלון גז, מחר יגידו משהו אחר, זה לא סתם, יש כאן אינטרסים, אסור לנו להיות תמימים איגי, אנחנו חיים בעולם אפל, אולי זה משרת מישהו שגידי נעדר? שהמטרה מחפשת אחריו? אולי זה מסיט את תשומת הלב ממשהו אחר, אבל ממה? שים לב, שבוע לפני הפיגוע, ידיעה במעריב – "נמצא מאגר גז נוסף בים התיכון סמוך למאגר לווייתן". מן הסתם - טייקונים, שרים בממשלה, כולם רוצים לגזור קופון, נכון? עכשיו, שים לב, השני לנובמבר, שלושה ימים לפני הפיגוע, ידיעה בישראל היום – "חמאס מאיים לשבור את השקט בדרום". למה פתאום הוא מאיים? הוא באמת מאיים? או שזאת ידיעה שתולה? שאלה. הלאה. יום לפני הפיגוע, ynet - "חשד לשחיתות בעיריית נס ציונה", וחמש דקות אחר כך – "רוכב אופנוע נהרג סמוך לצומת גדרה", קרוב מאד לנס ציונה, ודקה אחרי, סליחה, דקה לפני, תשע ארבעים ושלוש: "מניין ההרוגים בסוריה עלה לחצי מיליון בני אדם", והנה, בערב של הפיגוע, אתר ואללה, חצי שעה לפני... לפני שגידי... גידי... (מבלי משים נועצת את המספריים בכף ידה)

איגי: לא נור, תפסיקי.

נור: זה בסדר...

איגי: נור, תפסיקי.

נור: קצת, זה בסדר...

איגי: תפסיקי, נור. (מנסה לקחת ממנה את המספריים)

נור: אני בודקת... רק בודקת... (נאבקים, איגי לוקח אותן ממנה)

איגי: להביא לך פלסטר?

נור: אני יודעת, יש כאן הרבה אינפורמציה, וזה קצת קשה לחבר את כל הנקודות, אבל התמונה הכללית - ברורה, ברורה מאד - אנחנו חייבים למצוא את גידי בעצמנו. (מוצצת את הדם מהפצע) אתה בא? (יוצאת מהדירה, איגי יוצא אחריה)

תמונה 8

(חדשות הערב של ערוץ 51)

דודו: ...ישנם עוד מספר פצועים קשה בבתי החולים וכמו כן נמשך החיפוש אחר הילד הנעדר. לפי דברי המפכ"ל נבדקת האפשרות לכך שהפיצוץ הקטלני נגרם כתוצאה מהתלקחות של בלון גז בבית הקפה הסמוך לאירוע. הבדיקה כאמור נמשכת. (מנסה לעטות חיוך) והבדיקה שנשמח לערוך כעת – היא של תחזית מזג האוויר. אבות, אתה בוודאי תוכל לעזור לנו בעניין.

אבות: רק הערה אחת דודו - אין ספק שמדובר בפיגוע. בתור מי שנכח באירוע והיה הראשון לסקר אותו, אני בפירוש יכול לאשרר את העדויות על כך שהיה זה מחבל ש...

דודו: אני מודה לך אבות על האשרור הזה. ובכל זאת אני הייתי נסמך על דברי המפכ"ל בשלב זה, ושמח לשמוע ממך את תחזית מזג האוויר.

אבות: יהיה נעים. (שתיקה)

דודו: סליחה?

אבות: התחזית. יהיה נעים.

דודו: יפה. (שתיקה) ויש... סימן כלשהו לגשם בימים הקרובים?

אבות: לא. אין צורך לחפש עננים דודו כשהשמיים בהירים. בואו פשוט נהנה מהם. (שתיקה. דודו מאדים)

דודו: תודה אבות. ותודה לכם שהייתם...

אבות: מילה נוספת ברשותך דודו בנוגע לפיגוע. זה אירוע קשה. אני הייתי שם. בשטח, ראיתי את המראות, שמעתי את הקולות, את זעקות השבר...

דודו: תודה אבות על התיאור החי הזה...

אבות: ואני כתבתי שיר. שיר על האירוע.

דודו: (רועד מעצבים) ובכן.. זה... זמננו...

אבות: ואני אשמח שאתה תקרא אותו.

דודו: (מזיע, מבטו נע בעצבנות בין אבות למצלמה) אני?...

אבות: כן דודו, זה קשה לי, זה קרוב אלי מדי. (מגיש לדודו דף נייר, שולף גיטרה קלאסית, פורט בעדינות את אקורדים של Blowing in the wind)

דודו: (מזיע, מגחך בעצבנות, מביט במצלמה, קורא)

"על כמה הרוגים מדווח... קריין... לפני שהוא עובר לפרסומות..."

אבות: זאת שאלה, כל שורה מסתיימת בסימן שאלה. (שתיקה)

דודו: "כמה תנחומים.. שולח פוליטיקאי... לפני שהוא מתחיל בהכפשות?..."

אבות: בדיוק, בדיוק...

דודו: "אחרי כמה פיגועים מכתירים גיבור חדש, כי הקודם התגלה כסתם אדם רגיל?... התשובה חבר, נידפת באוויר, התשובה... נידפת באוויר". (מקפל את הדף)

אבות: צד שני! יש צד שני. (שתיקה)

דודו: (מביט קפוא במצלמה. חוזר אל הדף) "איך על מאתיים קמ"ש לפני תהום ובלי בלמים, מתווכחים אם לאותת לשמאל או לימין?... מה בדיוק שומעים שם אחרי הפיצוץ ולפני שכולם צועקים?..."

אבות: זועקים, לא צועקים, לא משנה, תמשיך...

דודו: "כמה גרסאות עוד יחברו לפזמון הזה עד שסוף סוף מישהו אותו יבין?..."

אבות: כן, כן...

דודו: "התשובה חבר... נידפת... התשובה..."

אבות: (שר בקול) התשובה חבר, נידפת באוויר, התשובה נידפת באוויר...

(דודו קם בזעקה, חוטף מאבות את הגיטרה בכוח ומניף אותה באוויר כדי להכות אותו. מוסיקת סיום המהדורה עולה בעוצמה גבוהה. שניהם המומים)

דודו: (מבולבל, למצלמה) אנחנו... תודה לכם... אנחנו... ערוץ...

(המוסיקה יורדת. אבות נמלט מהאולפן. דודו מחזיק את החזה בכאב. ליידי נכנסת וניגשת אל דודו, הוא מבחין בה)

דודו: מה את עושה כאן? ... איך הגעת הנה?? את רוצה שאני אהרוג אותך??
(תופס אותה בכוח) בת כלבה! עכשיו אני זורק אותך מהחלון!! עכשיו בת כלבה!! (גורר אותה החוצה מהאולפן)

תמונה 9

(לילה. צליל מתעוררת בדירתו של ז'יל)

צליל: ז'יל? ... (פתאום לא בטוחה היכן היא. בוחנת את הדירה) אבות? ...
(מתאמצת להיזכר) מרצ'לו? ... (ז'יל נכנס מהחדר הסמוך. לבוש מעיל)

ז'יל: אני יוצא. את באה?

צליל: לאן?

ז'יל: לאן אני או לאן את?

(שתיקה)

צליל: לקחו מחליפה. אחת אחרי צבא. כי איחרתי, פעם אחת, פעם ראשונה.
אני כבר לא אחזור... ואני... אין לי סידור כאן למטה. אף פעם לא הייתי צריכה,
תמיד ישנתי בטיסות, במלונות, ואם היה צריך ללילה אחד, אז תמיד היה מישהו
ש...

ז'יל: אני מצטער, גם לבד צפוף לי כאן.

צליל: אני כמעט לא נמצאת.

ז'יל: אין מקום, פשוט אין...

צליל: אז רק עד מחר, על הבוקר אני כבר...

ז'יל: אפשר להיחנק! אי אפשר להידחס ככה כמו סרדינים, אנחנו בני אדם,
אנחנו לא בטנק! כמה אובייקטים אפשר לדחוס לתוך פריים אחד? אם הגבולות
של התמונה חתוכים, אם האובייקטים גולשים, אז כל הקומפוזיציה כושלת!
הממשלה יכולה לשלוח ארבעה בתוך נגמ"ש, שמונה בתוך נגמ"ש, זה לא שהם
עצמם דחוסים שם בתוך כבשן! מוכרחים לפתוח את הפריים, להכניס מרחב
לתמונה, צבע, אור, אני לא יכול, תוציאו אותי מפה! תוציאו אותי! סליחה, אני
צריך מקום, אני חייב לנשום. (שתיקה)

צליל: אז בוא נצא. (לובשת שוב את חליפת הדיילת) נצא מהטנק.

תמונה 10

(בית החולים. ערב. אבישג יושבת לצידו של צ'רלי. דודו נכנס, מהוסס, מתוח, מחזיק זר פרחים זול)

דודו: אבישג.

אבישג: (נבהלת) מה אתה עושה כאן?...

דודו: באתי... שמעתי. באתי. (לצ'רלי) שלום. (צ'רלי בוהה לעברו) אני דודו. אני... מטופל. של אבישג.

אבישג: קשה לו לדבר כרגע.

דודו: בטח. (על הפרחים) הבאתי...

(אבישג מסיטה ממנו מבט, מרוכזת בצ'רלי. דודו נותר עומד עם הפרחים)

אני... מאד מצטער... זה בטח קשה מאד... אני גם... זה לא אותו דבר, כמובן, אבל... לידי, הכלבה שלי, עוד הפעם חזרה ואני... את יודעת, לקחתי אותה לאיזה... וזה לא קל... המבט... ועכשיו בשידור... סליחה... אני פשוט... אני לא יודע מה קורה לי... יש לי מן... כאב... הצרבת... סליחה. זה בטח... מאד קשה לך. (שתיקה. הוא מתקרב אליה) אבישג? (מתקרב עוד) אבישג?... (מלטף את שערה. הם מתנשקים)

אבישג: הוא צריך אותי.

דודו: כן. (מתנשקים שוב)

אבישג: (עוצרת) ביטלתי את כל המטופלים. (פונה ממנו אל צ'רלי)

דודו: בטח. (הוא מניח את הפרחים לצד מיטתו של צ'רלי. מבלי משים לוקח את הבננה ונוגס בה) אני יכול לעזור במשהו?

אבישג: (מתמלאת בדמעות) היא שלו.

דודו: אה. סליחה. (מושיט לה את חצי הבננה שנותרה. אבישג יוצאת בבכי מהחדר. דודו נותר לבדו עם צ'רלי, מחזיק את חצי הבננה, מתבונן בצ'רלי) אתה שומע?... (צ'רלי בוהה בדודו. דודו בוהה בשקית של האינפוזיה, כמתוך חלום) פעם... מזמן... אבא שלי... קנה לי בלון. הליום. עם ציור של מיקי מאוס... ואני החזקתי אותו ביד, חזק, אבל... לרגע אחד הרפיתי, והוא השתחרר... עלה למעלה, לשמיים... התרחק והתרחק, נעשה קטן, קטן... הפך לנקודה... עד שנעלם... פשוט - נעלם. ואני... אחרי השמיים, הסתכלתי על אבא שלי, ואבא שלי הסתכל עלי, ואני הבנתי... הבנתי... (נרגש) מה הבנתי?... (שתיקה, כמקיץ מחלומו) אני לא יודע למה נזכרתי בזה. אולי כי אתה קוסם. (מניח יד על כתפו של צ'רלי) תרגיש טוב. (פונה לצאת. לידי מופיעה בפתח החדר, הוא מביט בה, מושך בכתפיו בחולשה עצומה, הם יוצאים יחדיו. לאחר רגע צ'רלי פוקח עיניים, מביט סביבו. הוא מניע את אצבעות כף ידו ואז שולף אותה מבעד לתחבושות, כמו פרפר שבוקע מתוך גולם. אבישג חוזרת. בהחלטה של רגע צ'רלי מחזיר את ידו לתוך התחבושות ומציג עצמו כחסר הכרה. אבישג מתיישבת ומפעילה את הטלוויזיה. צ'רלי פוקח את עיניו ומציץ לעברה, שולח את ידו ואוסף פרח מתוך הזר. מניח את הפרח לצידה של אבישג ומיד עוצם שוב את עיניו. אבישג מבחינה בפרח)

אבישג: צ'רלי?... איך הפרח הזה הגיע לכאן?? מישהו נכנס הנה? (מתבוננת בצ'רלי בריכוז) לא... לא. לא. הוא עף עם הרוח. (מחזירה את הפרח לזר)

תמונה 11

נור: (צועדת ברחוב, מחפשת את גידי, איגי אחריה) גידי? ... גידי?? ...

איגי: (נעצר, כורע) נור... כואב לי... כואב לי...

נור: (מתקרבת אליו. בשקט) איך לא שמרת עליו איגי? זה כל מה שהיית צריך לעשות, להסתכל, זה הכול, להשגיח על גידי, על הילד שלנו...

איגי: זה... הקוסם אמר... לעצום עיניים...

נור: הקוסם אמר? הקוסם אמר?? ... אתה היית צריך לשמור עליו איגי. אתה אבא שלו. אפילו לא היית צריך לזוז, יכולת לשבת, כמו שאתה אוהב, לשבת על כיסא, לא ללכת, לא להתאמץ, לא לרצות כלום, לא לעשות כלום, רק לשבת ולהסתכל, אבל אתה לא הסתכלת... לא הסתכלת!... (פניו של איגי מתכרכמות) מה? מה קרה? (איגי פוער את עיניו, כאילו משהו התפוצץ בתוכו) מה קרה לך?? ... איגי? ...

איגי: (בלחש) את לא אוהבת אותי יותר.

נור: מה? ... למה אתה אומר את זה? ... (בוכה) למה אתה אומר לי את זה? ... איגי... (שתיקה) אתה בא? (מביטים זה בזה. איגי נותר במקומו. נור ממשיכה לבדה)

תמונה 12

(ארבע לפנות בוקר. זירת הפיגוע. אבות מתגנב מאחת הסמטאות הסמוכות, נושא על גבו תיק מרשרש. מחזיק פנס. מביט דחופות לצדדים. שולף בזהירות זוג כפפות ועוטה אותן, שולף ספריי גרפיטי שחור. לפתע נשמע קול צעדים. אבות מחזיר את הספריי לתוך התיק. ז'יל חולף על פניו)

ז'יל: אתה... מהפיגוע!...

אבות: (נבהל) א-אני?...

ז'יל: ראיינת אותי, היינו כאן.

אבות: כן... ז'יל.

ז'יל: אתה ממשיך? עם הפיגוע?

אבות: ממשיך?...

ז'יל: לסדרת כתבות.

אבות: אה, כן, לא, יש כל מיני אפשרויות.

ז'יל: כדאי לך - "שבים אל זירת הפשע"... (מצלם)

אבות: מה אתה עושה??

ז'יל: (מצלם) המחבל, אולי הוא יחזור, או השותפים שלו...

אבות: (עוצר אותו) אין לו שותפים!

ז'יל: אז אלה רק אנחנו שחוזרים.

אבות: אני צריך לחזור.

ז'יל: לילה טוב.

(ז'יל הולך. אבות שולף שוב את ספריי הגרפיטי. מביט שוב לצדדים ואז רושם בענק כתובת נאצה: "יודו-נאצים. זונות וערסים. העיר תקרוס. מוחמד הבוס")

ז'יל: (שהתגנב וצפה בו) גאוני!...

אבות: (נדבק בפחד אל הקיר) ז-זה... ז-זה...

ז'יל: זונות וערסים!... יודו-נאצים!... אתה גאון!

אבות: אני... אני... זה, לסדרה, של הערוץ, זה...

ז'יל: ריאליטי פיגועים!

אבות: לא, לא, זה לא ריאליטי, זה פרטי... זה רק כדי שימשיך האייטם!

ז'יל: כן, שימשיך! שיהרגו אחד את השני, "העיר תקרוס!... מוחמד...", כן, שתקרוס, שתתפוצץ, שנמות כבר!... (חוטף לאבות את הספריי ומתחיל לרסס על הקיר)

אבות: נמות?... מה פתאום?... לא צריך למות!...

ז'יל: (מרסס בהתלהבות) יש לך עוד? צבעים?? (מחטט לאבות בתיק ושולף ממנו בקבוקי ספריי בצבעים שונים ומרסס, מעביר אחד לאבות) רסס! רסס! חפה עלי! רסס! (אבות מרסס, ז'יל מצייר בלהט) שקשק! שקשק! נוע לפנים! רסס! נוע! נוע!... (מרסס עם שני בקבוקים בשתי ידיים, מתנשף בתשוקה) אהההההה!!! (נגלה על הקיר ציור ענק וצבעוני של חייל ישראלי-נאצי עם שפם של היטלר ובליבו נעוץ חץ בצבעי דגל פלסטין. מעליו מתנוססת הכתובת נאצה של אבות)

אבות: זה... יפה.

ז'יל: תודה... תודה... תודה! (מנשק את אבות בחוזקה על שפתיו. רץ בחזרה אל ביתו. אבות נרגש, שולף מצלמה. מתכוון לשידור)

תמונה 13 – קולאז'

נור מחפשת את גידי לבדה ברחובות העיר. צליל צועדת עם המזוודה ופנקס הכתובות. איגי ניצב קפוא במקום שבו הוא ונור נפרדו. ז'יל רץ בהתרגשות אל דירתו)

אבות: (מעמיד את המצלמה על חצובה. מחייג מהנייד) סליחה על השעה, מדבר אבות, הייתי כתב בערוץ 51, היום אני פרילנס, יש לי משהו גדול, בלעדי, אני בזירת האירוע, בגן "לב העיר", כתובת נאצה, תמיכה בטרור...

דודו מגיע לאולפני חדשות ערוץ 51. ליידי לצידו. הדלת נעולה בפניו. מחייג באינטרקום)

מהאינטרקום: הלו?

דודו: דודו. (ממתין לזמזום הפתיחה. לוחץ שוב על הכפתור)

מהאינטרקום: הלו?

דודו: זה דודו. תפתח. (ממתין לזמזום הפתיחה. לוחץ שוב)

מהאינטרקום: הלו?

דודו: מי זה??

מהאינטרקום: מי זה?

דודו: דודו! מי זה? המנקה?

מהאינטרקום: אין דודו.

דודו: אידיוט! אני מנהל דסק החדשות!! אל תקשקש לי בביצה!! תפתח את הדלת!! (מצלצל)

(בית החולים. לילה. אבישג ישנה, המיטה של צ'רלי ריקה)

קולו של צ'רלי: (שר חרישית)

Have you ever felt

A gentle touch and then a kiss

And then and then...

(אבישג מתעוררת, מגלה שהמיטה ריקה)

אבישג: צ'רלי??...

קולו של צ'רלי:

Find its only your imagination again?

אבישג: מי שם??...

צ'רלי: (עומד בפתח החדר בבגדי קוסם) מצאתי את הקלף.

אבישג: צ'רלי?...

צ'רלי: (שולף מהשרוול) זוג לב.

אבישג: (רצה לקראתו, נעצרת) איך אתה... הולך??

צ'רלי: צודקת. (מחייך בשלווה, מתחיל לרקוד)

אבישג: צ'רלי... הרגליים... אתה איבדת את...

צ'רלי: "הרגליים הנרדמות", קלאסיקה!

אבישג: אני חולמת?...

צ'רלי: התעוררת, אהובה שלי.

(מושיט את ידו לעברה. היא נענית. הם רוקדים לאט לצלילי השיר)

אבות: (מצלם עצמו) ... אנחנו כאן עם ידיעה בלעדית אודות כתובת נאצה זדונית
שרוססה כאן הלילה, כאן בסמוך לזירת הפיגוע, הדם עוד לא יבש על המדרכות,
והנה, אלה המילים: "יודו-נאצים, זונות וערסים, העיר תקרוס, מוחמד הבוס" ...

(דודו ממשיך לצלצל באינטרקום)

מהאינטרקום: הלו?

דודו: תן לי את השם שלך! תן לי עכשיו את השם שלך!!!

מהאינטרקום: אדוני, אני מבקש שתפסיק לצלצל.

דודו: אידיוט! אני צריך לעלות לשידור!!

מהאינטרקום: הזמנו משטרה. (שתיקה)

דודו: מי זה?? ... (ניתוק)

(צ'רלי ואבישג רוקדים בעדינות)

צ'רלי: תעצמי את העיניים, נסיכה שלי...

(אבישג עוצמת עיניה וממשיכה לרקוד. ברגע שאבישג עוצמת עיניים צ'רלי נשען
מותש על מעקה המיטה, הרגליים שלו נרדמו והן לא נשמעות לו. הוא מנסה
להעיר אותן בטפיפות מהירות)

אבישג: נסיכה שלך ... תגיד לי עוד משהו כזה...

צ'רלי: (בעדינות, תוך כדי שמנסה להעיר את רגליו) את כל כך יפה אבישג...

אבישג: כן? ...

צ'רלי: והירח ... מלטף אותך בעדינות...

(רגליו של צ'רלי מתחילות לקפוץ מעצמן, כל פעם שהוא תופס רגל אחת אז השנייה קופצת, כשמצליח להשתלט על שתיהן הראש שלו צונח)

אבישג: (צוחקת) הירח? ... איך ירח יכול ללטף? ...

צ'רלי: ככה... וככה את יפה... זוהרת... קורנת...

אבישג: קורנת! (אבישג פוקחת עיניים בדיוק ברגע שצ'רלי מצליח להתיישר בתמיכת מעקה המיטה. הוא מחזיק את ראשו חסר השליטה בנון-שלנטיות ועוטה על פניו חיוך. אבישג מאושרת, מחבקת אותו, החיבוק מפעיל רפלקס והלשון שלו מתחילה לנוע במהירות, אבישג עוצמת שוב את עיניה) עוד... תגיד לי עוד דברים... אני קורנת...

צ'רלי: ואז את אפלולית, סהרורית, נסתרת... ואז שוב נגלית... מוארת...

(תוך כדי הוא מסיר את בגדי הקוסם וטומן אותם מתחת לסדינים, הוא שוב בכותנת בית החולים, נשכב במיטה ומתחבר למכשירים השונים)

אבישג: אני אוהבת אותך. (פוקחת עיניים. מגלה את צ'רלי חסר הכרה שוכב במיטה בבגדי בית החולים מחובר למכשירים כמקודם)

אבות: ... וכפי שניתן לראות, השיר... כלומר... הכתובת, הכתובת הנפשעת הזאת, מלווה באיור של חייל צה"ל עטור שפם של הצורר הנאצי, ובליבו נעוץ חץ בצבעי דגל פלסטין...

(ז'יל נכנס בריצה אל דירתו החשוכה. נשכב על הרצפה. מזיע. מתנשף. מאושר)

סוף מערכה שנייה

מערכה שלישית (אחרי חודש)

תמונה 1

איגי עומד עדיין במקום שבו הוא נפרד מנור. צליל מגיעה מהרחוב הנגדי, מתיישבת באפיסת כוחות על המזוודה שלה, מסתכלת בפנקס הכתובות. איגי בווה בה)

צליל: (מבחינה בו) הכול בסדר?

איגי: כן. (פורץ בצחוק קצר ומיד בולם אותו)

צליל: מה מצחיק?

איגי: כלום. (שתיקה. צליל מביטה בו) מה ששאלת. קודם. אם... הכול בסדר. ועניתי... שכן. לא הכול בסדר. כלומר, הכול... לא בסדר. כלומר... הכול אולי בסדר, אבל אצלי... לא הכול בסדר, כלומר, אצלי הכול... לא בסדר. סליחה. לא ישנתי. (צליל פורצת בצחוק) מה מצחיק?

צליל: (צוחקת) אתה.

איגי: (צוחק) כן? אני מצחיק? ... (צחוקו מתגבר. צחוקה של צליל הופך לבכי. הוא משתתק) הכול בסדר?

צליל: (בוכה) כן, הכול בסדר... (צוחקת)

(מטוס חולף בשמיים. שניהם מלווים אותו במבטם)

איגי: מוזר שיש בפנים אנשים... ואנחנו לא רואים אותם, רק מטוס. והם לא רואים אותנו, רק עיר, יותר ויותר קטנה... כמו מלגו... בניינים, כבישים, אורות... ואז רק צורות וצבעים...

צליל: ואז הים.

איגי: כן, הים.

צליל: למה לא ישנת?

איגי: מה?

צליל: קודם. אמרת. שלא ישנת.

איגי: אני מחכה... לילד שלי. ולאשתי.

צליל: איפה הם?

איגי: נעלמו. לפני חודש. (שתיקה) כי ביקשתי.

צליל: למה ביקשת דבר כזה?

איגי: היינו ביומולדת... עם קוסם... והילד שלי, התחבא מאחורי עץ, ופתאום... בלב, פתאום ביקשתי... שהוא יישאר שם, ככה, נעלם, נסתר מאחורי העץ... שלא יפגע, שיישאר בריא, ושלם, ושמח, וצוחק, אבל... שלא יצא, שלא יצא ולא נחזור... הביתה, שלא נחזור הביתה ולא נמשיך ב... בכל ה... אני חושב שהיא הרגישה את זה. שביקשתי. היא... ידעה. ואז גם היא... גם היא...

צליל: נעלמה.

איגי: עכשיו הבית ריק. (צליל בוכה) אין לך בית?

צליל: יש לי... סוג של בית... (מצביעה על הראש שלה) כאן.

איגי: ו... כלומר... משפחה?...

צליל: לא.

איגי: לא רצית או לא... היה?

צליל: היה. ולא רציתי. וכשרציתי לא היה.

איגי: בטח כולם רצו, היו משוגעים עליך.

צליל: היו משוגעים. הרבה. אבל היה... אחד... שבאמת רצה. פעם פעם, כשהייתי ממש צעירה... נערה... כזאת שמכל משפט שלישי צוחקת, שמדברת

בקלישאות, שכל לילה לפני השינה מסתכלת בראי בתוך העיניים, עמוק, והכול
היה שם, באיזה זיק. אז - פעם פעם - באיזה לילה, ברחוב, פתאום הוא כרע
ברך ושאל - אם אני רוצה. ככה. פער עיניים. ואני צחקתי. התפקעתי... מה
פתאום!... אני עוד צריכה להשתחרר, וללמוד, ולטייל, ולראות עולם...
וחלומות... (מבעד לדמעות) חלומות...

איגי: אני חלמתי רק להתחתן.

צליל: התחתנת.

איגי: זה לא...

צליל: מה שחשבת.

איגי: זה תמיד...

צליל: חסר.

איגי: חסר.

צליל: גם העולם.

(מטוס חולף מעליהם ברעש גדול)

תמונה 2

(אבות בדירתו. הוא צופה ומאזין לעצמו לסירוגין במכשירים השונים)

מהטלוויזיה: (קולו של אבות) "כן צביקה, אנחנו כאן עם ידיעה ראשונית בלעדית
ופורצת אודות כתובת נאצה נוספת שרוססה הלילה, הכתובת החמישית
שנכתבה ברחבי העיר בחודש האחרון..."

מהרדיו: (אבות) "מירית, מן המחזה שנגלה לפנינו אנו עדים לכתובת נאצה
נוספת, השביעית במספר, כתובת מספר שבע הייתי מכנה אותה..."

מהניייד: "צבא אכזר כובש, העיר עולה באש, היטלר הוא האיש, חמוד מחמוד דרוויש"...

מהמחשב: (אבות) "...אכן כך מוטי, מעוטר בצלבי קרס, אותו סגנון אמנותי מוכר מהכתובות הקודמות..."

מהטלוויזיה: (אבות) "...ניסיון לינץ' נוסף, הפעם בצעיר ערבי שיצא מחנות של רשת טמבור נושא עמו מספר מברשות צבע באורכים שונים, כמו גם צבעים רבים וביניהם לבן, ירוק ושחור..."

מהרדיו: (אבות) "...אבו-ג'ייקל ויודו-הייד, מדינת אפרטהייד, עם ישראל הייל, עם ישראל הייל, חמאס = שווארמה, ביבי = קייל"..."

מהמחשב: (אבות) "...משדר מיוחד - שלושים יום לטרור החרוזים..."

(דפיקה בדלת. אבות מכבה בבהלה את כל המכשירים וניגש לפתוח. דודו ניצב בפתח, לצידו לידי)

אבות: דודו.

דודו: אפשר להיכנס?

אבות: כ-כן. (דודו נכנס)

דודו: דירה נחמדה.

אבות: תודה.

דודו: (מצביע) כדאי לסדר את השקע.

אבות: כן.

דודו: מסוכן. (מהמחשב: "...וברגעים אלה ממש הכתובת הבזויה והפוגענית הזו נמחקת מהקיר, אבל אין ספק שהיא כבר נצרבה עמוק בתודעה הציבורית..."). אבות סוגר במהירות את המחשב הנייד)

דודו: אתה בכל מקום בחודש האחרון. סלב.

אבות: כן, אתה יודע, צריך להיות במקום הנכון, בזמן ה...

דודו: נכון. (שתיקה) אני מכיר את הטקסטים האלה אבות.

אבות: א-איזה טקסטים?

דודו: הטקסטים. "טרור החרוזים". אתה לא זוכר? לפני כמה שנים בראיון קבלה

שלך, רצית להיות כתב תרבות, הקראת לי פואמה, בלדה, מה זה היה?

אבות: הבלדה על העיר שהתאבדה...

דודו: בינגו. (שולף בקבוקון) אבסינת?

אבות: דודו... אלה רק מילים, הן לא הורגות אף אחד.

דודו: (לוגם מהמשקה) עשרים וחמש שנה עבדתי בערוץ. פעם אחת איבדתי

שליטה – אין דודו.

אבות: אני מצטער, אם זה בגלל השיר ההוא באולפן...

דודו: עשרים וחמש שנה ירקתי דם בשביל האנשים האלה, עכשיו הם אפילו לא

עונים לי לטלפון.

אבות: כן.

דודו: לא מחזירים אסמס.

אבות: אה הא.

דודו: חסמו אותי בפייסבוק.

אבות: אהמ.

דודו: הצעתי חברות בשם בדוי.

אבות: כן?

דודו: לא אישרו.

אבות: אוי.

דודו: מעליב.

אבות: כן.

דודו: משפיל.

אבות: כן.

דודו: מבזה.

אבות: בטח.

דודו: הכנתי מטען.

אבות: כן.

דודו: אני אפוצץ אותך הלילה בגן.

אבות: אה הא.

דודו: יחד איתך.

אבות: בטח.

דודו: יש בעיה עם השקעים בדירות הישנות.

אבות: כן. (שתיקה) מה??

דודו: בכל הדירות בעיר, אין תשתית.

אבות: אמרת – מ-מטען? ...

דודו: הוא כבר מוכן, תראה איזה עולם - היום יש לך הכול באינטרנט, נפעיל אותנו לפני הזריחה, בגן הציבורי, בנקודה של הבלון, אתה רק תביא צבעים, תחשוב על איזו בלדה טובה, קליטה, ג'ינגל, מה שתחליט, בבחירות אמנותיות אני לא מתערב.

אבות: דודו, אני לא...

דודו: אתה יודע, אני לא צריך הרבה בחיים, קהל, להיות שם בשביל האנשים שלי. רק אני והצופים. הם עוד יצטערו על מה שהם עשו לי, מחר בבוקר הפרצוף שלי יהיה מרוח על כל מסך במדינה, גם שלך, הנקניק והבוקסר, פיגוע אמיתי - פלוס חרוזים! הראשונים בחדשות, הראשונים במדינה, מסייעת 51.

אבות: דודו, אני לא רוצח.

דודו: אה, לא? וכל המוות סביבך, לא קשור אליך?

אבות: אלי? ... איך אלי? ...

דודו: (דוחף את אבות, מתגרה בו) המיסים שאתה משלם, הישירים והעקיפים, הסמים שאתה צורך, חוקיים, לא חוקיים, האוכל שאתה אוכל, המים שאתה שותה, הנעליים שלך שהכין ילד כושי בארבע דולר לחודש...

אבות: (מתרחק ממנו) נו, באמת...

דודו: (הולך אחריו, ממשיך להתגרות) הכותנה שאתה לובש שהשקו אותה בדם של ילדים פקיסטניים... תתעורר משורר, כולם כאן רוצחים, המדינות, הצבאות, התאגידים, חברות התרופות, הממתקים, גם אתה, רוצח, תתעורר, יפה נפש...

אבות: די, תפסיק, דודו...

דודו: (ביתר שאת) אתה שותף, רוצח, שותף, רשום לך על המצח, רצח...

אבות: די!!!! (מתנפל על דודו באלימות בלתי מרוסנת, הם מכים וחונקים זה את זה, ליידי משתוללת בדירה בהתרגשות, נאבקים וצועקים עד ששניהם מותשים)

דודו: (שכוב על הרצפה, זב דם, צוחק בהנאה) נהנית מה? נהנית?! (אבות נרגש, צוחק) בוא, שייקספיר, בוא, נכתוב מחזה חדש. (מושיט לאבות את ידו. אבות נענה לו, מושיט לו יד ומקים אותו מהרצפה. הם יוצאים יחדיו, ליידי אחריהם)

תמונה 3

(ז'יל בדירתו, רוקד מחובק עם המצלמה שלו. לפתע בוקע מהמצלמה פלש, ז'יל צועק בכאב, פלשים נוספים בוקעים מהמצלמה, ז'יל נאבק בה והמצלמה ממשיכה לתקוף אותו. קולות מלחמה באוזניו. לפתע ליידי נכנסת לדירה)

ז'יל: (מתחנן על חייו) אני צלם! אמנותי! ז'יל אז'ולינו, יש לי תערוכות בכל העולם, יודעים עלי, כתבו עלי, בצרפתית, באנגלית, בגרמנית, ראינו אותי, ז'יל אז'ולינו, תכתבו בגוגל! ז'יל אז'ולינו!! (זועק, מביט בליידי, כמו מתעורר מסיוט, צוחק בהקלה, מלטף אותה) טובה... כלבה טובה... (לוחש באוזנה) גיל. גיל אזולאי. (צוחק) גיל אזולאי. לא תכננתי לצלם בכלל. הורדתי פרופיל כדי להיות קרוב לבית, אבל אז שיבצו אותי בתור צלם יחידה כי היה חסר להם תקן, ואז במלחמה צילמתי הכול, כל הזמן, מרוב פחד... לא יכולתי להסתכל על הדברים סתם ככה בעיניים הרגילות. ואז כשהמלחמה נגמרה כולם פתאום רצו את התמונות, ואז מישהו אמר שאני אמן, ופתחו תערוכה, ואז עוד אחת, ועוד אחת, ואז פתאום בצרפת, ואז בטורונטו, בברלין, ואז רצו שאני אחזור עם תערוכה חדשה, אז הגדלתי את התמונות, וזה עבד, ואז הקטנתי אותן, וזה עבד, ואז שיניתי את החשיפה לאור, ואז את הצבע, כל פעם משהו אחר... War in colors ... War without colors, War with filters, War without filters, שום דבר חדש, שום דבר חי, אותה מלחמה, אותה אימה, כל השנים... עד הלילה ההוא. הפיצוץ. המתים חזרו. כל המתים שלי חזרו. (מתבונן בליידי, צוחק) אין לך מושג מה אני אומר, על מה אני מדבר. זה בסדר. אם היה מושג לא הייתי אומר כלום. אבות: (בפתח הדלת) ז'יל.

ז'יל: (נבהל, לרגע נדמה לו שליידי דיברה, מבחין באבות) אבות.

אבות: אנחנו יוצאים לכתוב שיר חדש. דודו מצטרף.

דודו: (נכנס לדירה מחזיק מטען נפץ, לז'יל) אבות סיפר לי שאתה מאייר את השירים שלו. אני מוכרח לומר שאני מאד אוהב את העבודה שלך.

ז'יל: תודה.

(שתיקה, ז'יל מביט מהופנט במטען הנפץ)

אבות: הפעם אנחנו נשלב גם... עבודה עם... חומר...

ז'יל: אמנות פלסטית?...?

אבות: מן... אוונגרד. פוליטי.

דודו: "War without limits"

ז'יל: (לוקח את הפצצה בידיו, דומע, מחבק אותה) המתים שלי... (דודו מוביל את כל החבורה החוצה מהדירה)

תמונה 4

(גג מגדל גבוה בשולי העיר. צליל מובילה את איגי שעוצם עיניים)

צליל: תפקח עיניים.

איגי: (פוקח) העיר...

צליל: והים.

איגי: איפה אנחנו?

צליל: במקום הכי יפה בעיר הזאת. הכי קרוב שיש לעננים.

איגי: אם עכשיו יחלוף מטוס נוכל לראות אפילו את הנוסעים.

צליל: רוצה לטוס?

איגי: לטוס?...?

צליל: (משחקת) נא להרים את כיסא המושב ולהדק את חגורות הבטיחות.

איגי: (מצטרף למשחק) ההמראה... החלה! טיסה נעימה!

(צליל מושיטה לו יד, איגי אוחז בה, והם פורשים יחדיו ידיים)

(בית החולים. אבישג מאכילה את צ'רלי דייסה. הוא שוכב בעיניים עצומות אך פיו מקבל את המזון)

אבישג: ידעתי צ'רלי, ידעתי שאתה מתכנן קסם, הרגשתי את זה, הרופאים לא הבינו כלום, ואני ידעתי...

(מבחינה בדודו שעומד בפתח החדר)

דודו: מחכים לי למטה. יש לי רק רגע.

(שתיקה)

אני... נוסע. באתי רק...

אבישג: (בתקיפות) ששששש!!... הוא ישן.

דודו: להיפרד.

(שתיקה. דודו מהנהן, פונה לצאת)

אבישג: הוא צריך אותי. ואני צריכה אותו. תראה אותו. הוא לא יכול בלעדי. הוא כמו תינוק. אתה יכול, אתה חזק, אתה תסתדר, אתה מאלה שמסתדרים. אני יודעת, גם לך קשה, אבל אתה מאלה שמתאימים לעולם, ששורדים, שמסוגלים להסתכל על החיים כמו שהם, לעשות את מה שצריך, לעבוד עם מה שיש, אם אפשר לחגוג - אז לחגוג, ואם צריך להרוג - אז להרוג, וזה טוב, ככה זה צריך להיות, אבל אנחנו לא ככה, לא מתאימים, לא יכולים, לא לחגוג, לא להרוג, יכולים לשחק, זהו, להתחבק, ילדים, קסמים, סיפורים, משחקים, רק לא העולם, אנחנו לא רוצים אותו והוא לא רוצה אותנו, וזה בסדר, זה בסדר לא להתאים, אנחנו מתאימים אחד לשנייה.

(כל מילה של אבישג מחלישה את דודו, לבסוף הוא צונח על כיסא בית החולים, מובס. הוא בוהה בטלוויזיה המרצדת והמושקת)

דודו: כשאבא היה פה... כשהוא נלחם על הנשימות האחרונות... החזקתי לו את היד, הסתכלתי עליו, אבל באוזן שמעתי – פרסומות... ואז חדשות, ואז שוב פרסומות... וחשבתי: הן ממשיכות, ממשיכות, חזקות, צבעוניות, רעננות, גם כשאנחנו כבר לא יכולים, גם כשאנחנו נגמרים... חדשות, פרסומות, חדשות... אבישג: (מלטפת את ראשו) סליחה, דודו, אהבתי לטפל בך, עשיתי את זה מכל הלב, אבל זה מפריד ביננו, זה, זאת, המציאות.

(דודו מהנהן כמתוך חלום. קם מבלי להביט באבישג ויוצא)

צליל: אדוני, מה תרצה לשתות?

איגי: (משחק) אה, מיץ, אה, עגבניות!

צליל: אל תפחד.

איגי: טוב.

צליל: לא, אל תפחד...

איגי: טוב.

צליל: לא, אל תפחד, אלה רק רעידות, נקלענו לכיס אוויר.

איגי: אני מפחד... מפחד...

צליל: אנחנו לא נתרסק... לא... (משהו נרעד בה) אנחנו נעבור את זה...

ננחת... על האדמה...

איגי: לא... אלה רעידות... חזקות! אנחנו נמות... נמות!!...

צליל: (בכאב עז) לא, לא, תסתכל עלי, איגי, זה יחלוף, תסתכל עלי, אני מכירה

את הרעידות האלה, גם את החזקות, גם את הצניחות, כשהכול נופל,

המזוודות, התיקים, והכול צרחות, אימה, חושך בעיניים, וזיעה קרה, תדע – הן

טובות, הן גם טובות, הרעידות, הן מזכירות לנו - מי אנחנו – נשמות יפות,

פגיעות, כלואות בתוך צינור קטן מפח, בשמיים הגדולים, חשופים, בלי מגן, בלי שריון, ואין לנו שליטה על כלום...

איגי: (מחבק אותה) נשמות אבודות... (צליל רועדת) צליל? ... צליל? ...

צליל: (רועדת) איגי - אני לא יפה, אני מפסידה בהכל, ואני נעשית טיפשה מיום ליום.

איגי: את... יפה, את טובה...

צליל: (רועדת) אני נעלמת... תראה... נעלמת...

איגי: אני רואה אותך.

צליל: סליחה איגי...

איגי: על מה?

צליל: אני אביא לך...

איגי: אני לא כועס.

צליל: מי גשם...

איגי: הכול בסדר...

צליל: צלולים...

איגי: סוף כל סוף...

צליל: מהעננים.

(צליל קמה בבת אחת מהרצפה, רצה וקופצת מהגג. איגי תופס אותה ברגע

האחרון, מחזיק אותה תלויה בין שמים לארץ)

(רחוב בעיר, דודו צועד בראש מחזיק במטען הנפץ, אחריו ז'יל וליידי, ולבסוף

אבות)

אבות: (לוחש) מישהו יפגע, אתם תראו, ילד, יפצע, יפגע, או ילדה... (לדודו)
אתה הגזמת עם החומר נפץ, אני ראיתי, זה טירוף, אנחנו נשב בכלא כל החיים,
אתם תראו, כלומר אתה תשבו, אני לא אחזיק מעמד אפילו שבוע, יאנסו אותי,
איזה ענק פוזל עם ריח של בנזין, יטיח לי את הראש בסורגים, והסוהרים
יסתכלו ויצחקו, אלא מה? או שינעלו אותי בצינוק... אלוהים, מה יש לי לעשות
שם עם איזה עכבר?? אני לא מתכוון לדבר עם שום עכבר, או ג'וק, אני לא
רוצה לעבור שום תהליך, לא רוצה לגלות כוחות בעצמי, לא רוצה לכתוב על זה
שירים, קפה! אני רוצה קפה, זהו, את הבית קפה שלי, מזגן, מלצרית יפה, ריח
של קפה, זהו!... (מבחין בכך שהחבורה כבר התקדמה בלעדיו, רץ אחריהם)

(נור צועדת טרוטת עיניים, חיוורת, חלשה מאד. הטלפון שלה מצלצל. היא
בוהה בו ולבסוף עונה בקול חלש)

נור: הלו? ... כן... שלום... גברת אורלב? ... כן, נור. כן... לונג לייף. (מקשיבה)
איזה... ביטוח? ... למחלות קשות... נדירות. אני זוכרת. (מקשיבה) אני מבינה,
את מפחדת שתחלי, כן, כולם סביבך חולים. (שתיקה) גברת אורלב, אני רוצה
להציע לך ביטוח... אחר. חדש. חשוב מאד, הכי חשוב שאני מכירה...
(מקשיבה) לא, לא למחלות, לא למוות, לא, זה ביטוח... תקווה. זה ביטוח...
למקרה שבו המעיין של התקווה בתוך הנפש שלך יתרוקן, יגמר, כי קרה משהו
נורא, או לא קרה כלום... את בכלל לא צריכה לספק לנו הסברים, הוכחות, רק
מספיק... שנסתכל לך בעיניים, ונראה – שהמבט שלך שבור, שהיאוש בתוכך
עצום, שהבדידות... קורעת לך את הלב. (שתיקה, מקשיבה) כבר יש לך? ...
במגדל. (מקשיבה) בסדר. אז תבדקי איתם ונדבר שוב... (מקשיבה) תודה, גם
לך גברת אורלב... הרבה בריאות. (מנתקת. נשמע פיצוץ עז)

תמונה 5

(הגן בוער. לידי פצועה מרסיסים, מייללת, מחפשת את דודו. אבות, דודו וז'יל מביטים באימה בלהבות האש)

אבות: (מהופנט) הקוסם פורש... מניח לארנב, מניח ליונה, מפסיק להתערב.

ז'יל: (מחזיק במצלמה) נעלה לשידור? דודו? ...

דודו: אין דודו. (פונה מהם והולך)

ז'יל: (לאבות) מצלם!

אבות: (המום, מביט במצלמה) שלום. בוקר טוב. בוקר... אני... אבות... פיגוע. אני רוצה לדווח על פיגוע. לפני מספר דקות... התפוצץ... לפני מספר... כאן, בגן הציבורי, לב... לב... יש כאן ספסלים בוערים... נדנדות... שרופות... (לפתע נשבר. בוכה)

(בית החולים. אבישג וצ'רלי שלבוש שוב בחליפת הקוסם רוקדים לצלילי
(Imagination)

צ'רלי: אבישג... זה לא באמת קסם.

אבישג: זה כן צ'רלי.

צ'רלי: אני שיקרתי. הייתי ער כל הזמן.

אבישג: אני יודעת.

צ'רלי: רק עכשיו החלמתי. הבראתי.

אבישג: אני יודעת.

צ'רלי: העמדתי פנים.

אבישג: כן.

צ'רלי: עשיתי הצגה.

אבישג: גם אני.

(שתיקה)

צ'רלי: זה לא קסם.

אבישג: זה כן.

(החלונות נפתחים, עוד ועוד קלפים ניתכים לתוך החדר בעוד הם רוקדים)

(ליידי פונה בשארית כוחותיה לרחוב צדדי, נתקלת בדודו)

דודו: ליידי!... (מחבק אותה. היא שותתת דם) מסכנה שלי...

ליידי: אני לא מסכנה. הגוף הוא רק מלונה זמנית, של הנשמה. אל תסתכל עלי ככה, לא חזרתי בתשובה, אבל אני בפירוש מוצאת עניין בזן, באקזיסטנציאליזם דתי, ובעיקר ברעיון קפיצת האמונה של קירקגור. (דודו המום) אני אסביר... אבל לא, אי אפשר להתחיל מזה, הדברים מתחילים הרבה קודם. אני הרי נולדתי במושב ליד... לא, לפני זה... אבא שלי - טייגר, ואימא שלי - כושית, הכירו בשנת... לא. לא. לפני זה. הרבה לפני זה. תבין - אנחנו זאבים. כן? בוקסרים, אמסטפים, כנענים - כולנו - זאבים. אתם אולי הספקתם לשכוח, אבל אנחנו זוכרים טוב מאד איך השתלטתם עלינו לפני 35,000 אלף שנים. בהתחלה פיתיתם אותנו במאכלים, בליטוף ובצחוק, ואנחנו הסכמנו בתמורה לעזור לכם מדי פעם בציד... אבל אז סגרתם אותנו בתוך מבני אבן, קשרתם אותנו בשלשלאות ברזל, הרבצתם לכל מי שהעז להתנגד והאכלתם רק את מי שציית לפקודות שלכם. בהדרגה טיפחתם את מי שריצה אתכם, ודיכאתם עד עפר כל זאב שהתקומם. אז גם התחלתם לזווג את הזאבים הצייתנים זה עם זה, אנסתם אותנו לכך, התחלתם להמציא, להגות, לערוך ניסויים, הכלאות, ליצור זנים שחוטאים לטבע, לבריאה, ליצירה האלוהית, עד שהפכתם אותנו לזאבים מוזרים, נכים, מסורסים ומדוכאים, בני כלאיים, מוטציה - בקיצור - כלב, "חברו

הטוב ביותר של האדם" ... (צוחקת צחוק מר) אבל גם אז לא עצרתם – כל דור דרש את הזנים שיענגו אותו בדרכו הייחודית, שיביטו בו בהערצה כזאת ולא אחרת, שיתקפו את האויבים שלו בנעילת לסתות ולא בנשיכה רגילה, כל דור דרש את החבר הטוב ביותר שלו קצת אחרת – קטן יותר, גדול יותר, עם שיניים כאלה, עם פרווה כזאת, הרחבתם וצמצמתם את היקף הגולגולת שלנו, קיצצתם את האוזניים, חתכתם את הזנב... ואני, המשפחה שלי - המוטציה שפיתחתם במינכן בסוף המאה התשע עשרה וקראתם לה "בוקסר" - אנסתם כלבות בולדוג אנגלי להזדווג עם כלבי בולנביסר גרמני, חלמתם ליצור את כלב המשטרה האידיאלי – פראי מצד אחד, נבון ונשלט מהצד השני, הצגתם את המוטציה החדשה לעולם, הקמתם מועדון עם תקני גזע רשומים במסמך מפורט וחתום... משם באופן טבעי כלב המשטרה הפך לכלב מלחמה, ואחרי שתי מלחמות עולם החיילים שנותרו בחיים לקחו אותנו כמזכרות מאירופה לכל קצוות תבל... ככה אימא הגיעה לארץ ישראל. היא הייתה נסיכה גרמניה, כושית, היה לה קשה עם מזג האוויר כאן, עם החום, הלחות, הכלבים המקומיים שהיו חסרי כל תרבות, גם הים לא ניחם אותה, בלילות היא חלמה על שלג... במושב ליד אילת היא הכירה את אבא שלי, טייגר, בוקסר צעיר, יליד הארץ, חסר כל תעודות, היו שמועות שאימא שלו הייתה בכלל כלבה כנענית. אבא שלי נמשך ליופי ולייחוס של אימא, אימא הרגישה ביטחון לצד הפרגמטיות המקומית, המחוספסת, של אבא, אבל הם לא התאימו, לא הבינו זה את זה, ולא אהבו. ובכל זאת – נשארו יחד. עד המוות. התרגלו לתיעוב ההדדי, לנביחות, לשריטות, לנשיכות... (צוחקת) כלבים כנראה מתרגלים להכל. אני נולדתי במושב בשפלה ביחד עם עוד שישה אחים וחמש אחיות, נולדנו רעבים ועיוורים, לא התחשבנו באימא וינקנו ממנה עד שמתה. גדלנו במושב, שיחקנו, טיילנו, למדנו לשבת כשאומרים, לתקוף כשאומרים, לקפוץ, להביא מקל, לתת יד... אבא אמר לנו שעד שנגיע לגיל שנתיים וחצי יהיה שלום... (צוחקת) התגייסנו. השתתפתי בשני מבצעים ושלוש מלחמות, באחת מהן – בלבנון - איבדתי את החייל שלי, בחור נחמד, אף פעם לא הרביץ לי, אהב את להקת "אמריקה", כל פעם שחלף מטוס בשמיים הוא הסתכל עליו כמו שמסתכלים על אהובה... לילה אחד שמר על גג של מבנה, היה ירח מלא בשמיים, הייתה לי הרגשה רעה,

פתאום שריקה, פיצוץ, פגיעה ישירה, לא נשאר ממנו כלום. זה גורם לך לחשוב... "מאד מאד הֵיָה שפל רוח, שתקוות אנוש - רימה"... לא חזרתי בתשובה, כן? אבל את פרקי אבות אני אוהבת לקרוא. זה מרגיע אותי. אחרי המלחמה האחרונה החלטתי שדי, מספיק, נתתי את שנות חיי היפות ביותר, ומעתה – אעשה לביתי. אבנה לי מלונה קטנה על שפת הים ואזדקן בנחת. רק שאז החלה "המלחמה השקטה". מיום ליום האוויר נעשה רעיל: בזיהום, בקרינה, באובך משונה, בניחוח בשמים מבחיל, ויותר מזה – במתח, עצבים, שנאה, חשדות, מחשבות זימה והונאה, הכול חדר אלי, התגנב מבעד לפרווה ומבעד לעור, ולא רק האוויר – גם האור – נע בין חיוורון חולני פלורסנטי לבוהק מופרע של שמש נטולת רסן, עיוורת, צמאה לשריפה. ולמים נעשה טעם מוזר, לא טבעי, של מתכת כבדה ושל עצב עמוק, והאדמה... כולה כבר נחנקה בתוך אספלט ובטון... והים... מסכן קטן... התגעגעי למלחמות הרגילות, החשופות, אלה שבהן המוות נגלה בדמותו שלו, ולא מחופש לקניין ממוזג או לטלפון חכם... העולם הפך חולה אנוש, חשוך מרפא, גוסס בחליפת ליצן, מחרחר בניסיון לצחוק, מפרפר במקצב של ריקוד... (משתעלת, מחרחרת) אין יותר לאן לברוח, דודו. כולנו – בני אדם, כלבים - נולדנו בחטא, חיינו כרוצחים, ואחריתנו – התאבדות. הכול כבר נגמר - אבל עוד לא - אפשר - אפשר – לקפוץ – לזנק – להגיע למקום אחר – לעוף – להתפרק לגורמים – להתנדף ברוח – הרוח - הגדולה, הנוראה, הנפלאה...

(ליידי מחרחרת, רועדת ומתפתלת בכאב, דודו מחזיק אותה. הרעידות שלה מתחזקות וכן אחיזתו בה, כשנוגע בהם טפטוף דק של גשם)

אבות: (מרים את עיניו הדומעות לשמיים, מחייך, למצלמה) היורה.

(הדמויות כולן מביטות מעלה, מושיטות ידיהן ואוספות את טיפות הגשם. צ'רלי פוצח במופע קסמים מרהיב כשאבישג לצדו. כל הדמויות מצטופפות סביבו כבמופע ילדים)

צ'רלי: ועכשיו - לקסם הגדול שכל כך חיכינו לו – הילד שלנו, גידי, גידי המתוק שלנו, שנעלם לכוכב רחוק, יחזור אלינו, אבל אני מזכיר – הקסם הזה עובד רק אם יש שקט...

ליידי: (מרחרכת את האוויר, לקהל) מריחים? ... זה הריח של הסוף. סוף ההצגה. (צוחקת, לקהל) אז איך היה? מעניין? משעמם? מעורר מחשבה? ... קצת ארוך, מה? ... טוב, תיאטרון זה תמיד קצת ארוך. אני בכלל אוהבת סטנד אפ. (מחייכת) למה לבוקסרים יש אף פחוס? כי הם רודפים אחרי מכוניות חונות. איפה תמצאו כלב בלי רגליים? איפה שהשאריתם אותו. אחרון, אחרון... למה כלבים מלקקים לעצמם את התחת? כי הם יודעים שעוד רגע הם ילקקו לכם את הפרצוף. (צוחקת ומצטרפת אל שאר הדמויות שצופות במופע הקסמים)

סוף מערכה שלישית

- סוף -